

BIOPOLJE IN FIZIKA

Zdi se, da so fiziki, ki raziskujejo teorijo strun že pripeljali evolucijo svojega uma do duhovnih razsežnosti, saj raziskujejo dimenzije, materijo in energijo, ki jih ne moremo več zaznavati z instrumenti, niti ne opazovati s fizičnimi očmi, lahko pa jih zaznavamo z duhovnimi čutili.

Najsodobnejša fizika je tako postala duhovna znanost, dostopna vsem, saj imamo na voljo že nekaj knjig s tega področja. Fizikalne teorije, ki so izražene z matematičnimi enačbami, so za večino ljudi nerazumljive, vendar je Brian Greene, eden vodilnih fizikov na svetu v svojih dveh knjigah Čudovito vesolje in Tkanina vesolja napisal razumljiva učbenika sodobne fizike, ki dajeta tudi podlago za razumevanje biopolja.

V članku želim prikazati, da predstavlja biopolje simetrijo temni energiji, temni snovi in drugim prostorskim dimenzijam iz teorije strun. Simetrija je lastnost fizikalnega sistema, ki se ne spremeni, ko se spreminja sistem. Simetrija je v ozadju zakonov vesolja. Osnovne fizikalne sile v vesolju, elektromagnetna, šibka, močna in gravitacijska so si med seboj v simetriji. Preprost zgled simetrije vidimo ko vrtimo v roki biljardno kroglo - okoli katerekoli osi je videti popolnoma enaka. Princip simetrije uporabljajo fiziki za izračunavanje matematično nepremagljivih težavnosti, zlasti v teoriji strun. Problem se lahko razreši z izračunom simetričnega pojava, ki da isto fiziko, vendar mnogo lažjo matematiko.

Hiter razvoj fizike je pripeljal do neverjetnih spoznanj, ki jih ni več mogoče meriti z instrumenti, zasnovanimi tako, da zaznavajo le materijo v našem vesolju. Newtonovo, Einsteinovo in kvantno fiziko je mogoče meriti, temne snovi in energije pa ne, ker sta narejeni iz materije, ki je ni v našem vesolju, drugih prostorskih dimenzij pa ni mogoče opazovati. Vidimo namreč le prve tri dimenzije, strune pa so tako majhne, da jih ni mogoče zaznati z nobenim pospeševalnikom delcev. S proučevanjem simetrije med biopoljem in sodobno fiziko pa bi lahko proučevali oboje in tako merili neizmerljivo.

TEMNA SNOV IN TEMNA ENERGIJA - AURA IN BIOPOLJE

Astronomi so proučevali gibanje zvezd v številnih vrtečih se galaksijah in ugotovili, da bi veliko zvezd moralo odnesti iz galaksije, če bi obstajala le vidna snov. Gravitacija vidne snovi je mnogo premajhna. Podrobna analiza je pokazala, da bi zvezde ostale gravitacijsko vezane, če bi bile galaksije, ki so jih naseljevale, potopljene v velikanski oblak nevidne snovi.

Ta snov se ne nakopiči v zvezde, jih obdaja in ne oddaja svetlobe, zato so jo imenovali temna snov. Izračunali so, da vsebujejo svetle sestavine vesolja, tistega, ki ga vidimo le 5 odstotkov kritične gostote snovi in energije celotnega univerzuma. Naše zvezde so le majcena luči v velikanskem morju temne snovi. S proučevanjem njenih gravitacijskih učinkov so fiziki ugotovili, da pokriva okoli 25 odstotkov kritične gostote vesolja. Vendar temna snov ni samo okrog galaksij in zvezd, nahaja se tudi okrog planetov in okrog vsake stvari na planetu. Fiziki za zdaj še ne vedo iz česa je temna snov, niti je ne morejo meriti. Da obstaja, so zanesljivo potrdila le opazovanja in izračuni.

Med temno snovjo iz fizike in auro, ki jo že poznamo, lahko poiščemo simetrijo. Tudi aura je okrog planetov, zvezd in galaksij, okrog vsake stvari na planetu, tudi okrog našega telesa, ne odbija svetlobe in je ne moremo meriti s fizikalnimi instrumenti. Za auro in temno snov velja, da ne vemo, iz česa je. Vendar temna snov ni aura, je le medij v katerem je aura. Aura je namreč tisto, kar oživlja temno in običajno snov. Zdaj točno vemo, zakaj je aura okrog telesa: zato da oživlja njegovo temno snov.

Aure pa ni tako težko meriti kakor temne snovi, saj jo lahko merimo z radiestezijsko metodo. Radiestezijska metoda merjenja pa je merjenje z našim duhovnim telesom, s tistim, ki ni narejeno iz običajne snovi, ki odbija svetlobo. Pri tem merjenju ne potrebujemo posebnih sposobnosti. To lahko naredi vsak, z nihalom.

Lahko naredimo preprost poskus, poiščemo na primer kameno strelo, ker ima malo večjo auro in jo

postavimo k steni na katero pritrdimo bel papir. Potem merimo kako daleč od kamna sega njegova aura, in na tem mestu naredimo piko. Tako izmerimo velikost aure okrog celega kamna in naredimo pike. Ko končamo merjenje, vse te pike povežemo s črto, dobimo obliko in velikost aure kamna. Kar smo narisali je polje energije, ki oživlja ta kamen in je v njegovi temni snovi.

Auri znamo določiti še več lastnosti, med njimi je najpomembnejša življenjska energija ali biopotencial. Če se povečuje biopotencial aure, se povečuje tudi njena velikost, vendar samo do neke mere. Ali to pomeni, da večja življenjska energija predmeta povečuje njegovo maso temne snovi? Po fiziki najbrž ne, ker bi se tako povečala njegova gravitacija. Lahko bi rekli, da večji biopotencial zmanjšuje gostoto temne snovi in povečuje njeno prostornino.

Temne snovi fizikom ni bilo težko pojasniti, ker je vezana na gravitacijski prijem v galaksijah, vendar so opazovanja pokazala, da se celotno vesolje širi in povečuje z velikansko hitrostjo. Ta pojav je zajet v teoriji o inflacijski kozmologiji. Po teoriji o splošni relativnosti prispevata k velikosti gravitacijskega polja poleg mase še energija in pritisk. Če lahko skrajšamo fizikalno razlago: v skupni masi kritične gostote vesolja manjka še 70 odstotkov energije. Tudi te energije, ki so jo poimenovali temna energija, znanstveniki ne morejo meriti niti opazovati in za zdaj še ne vedo iz česa je. V nasprotju s temno snovjo pa se ne ovija okrog vidne materije, temveč je enakomerno razporejena po celotnem vesolju.

Med temno energijo in biopoljem spet lahko poiščemo simetrijo. Biopolje definiramo kot območje živih stvari in je razpršeno po vsem vesolju. Biopolje je zrcaljenje življenja, ki je vsepovsod. Vanj je vključeno prav vse, kar ima moč manifestiranja. Biopolje oživlja temno energijo. S proučevanjem biopolja proučujemo življenje. Življenje je zrcalna simetrija biopolja. Bioenergija je energija v biopolju. Tudi bioenergijo lahko merimo z radiestezijsko metodo in doslej ji lahko določimo harmoničnost, nihajni čas, jakost, prodornost, stabilnost, pretočnost in živost. Temna energija je medij za biopolje.

Ko opazujemo 14 milijard let staro vesolje z velikanskimi razsežnostmi v naših treh dimenzijah, mislimo, da vidimo vse, v resnici pa ne vidimo veliko ali komaj kaj, vidimo le 5 odstotkov vse snovi in energije vesolja. Kdo bi si mislil, da smo tako omejeni, vendar je sposobnost našega zaznavanja celote še manjša, kot se zdi, če pomislimo, da se zavedamo le treh prostorskih dimenzij.

TEORIJA KAOSA IN GENERATORJI BIOPOLJA

Fizik Robert Shaw je okrog leta 1980 začel raziskovati kaotične fizikalne pojave, na primer kapljanje vode iz slabo zatesnjene pipe. Kmalu je ugotovil, da so matematične enačbe, s katerimi bi lahko izračunal, kdaj bo padla posamezna kapljica iz pipe, silno zapletene in skoraj nerešljive. Domislil se je rešitve, ki je pozneje razširila novo področje raziskav v fiziki: meril je čas padca posamezne kaplje in iz tega s poenostavljenimi enačbami dobil zakonitosti, po katerih se je dalo napovedati izide. Zakonitosti, ki jih je z računalniško tehniko narisal v obliki »čudnih atraktorjev«, ki so geometrijski objekti, ni našel v natančnih fizikalnih enačbah, ampak v številčni vrednosti končnega rezultata.

Razvila se je teorija kaosa, ki je danes uporabna v biologiji, medicini, tehniki, ekonomiji, pri napovedovanju vremena, skoraj povsod. Fenomenološki opis kako je mogoče poiskati urejenost v kaosu, so poimenovali »zakon o podobnosti prek meril«. Nekje znotraj kaosa je skrit red v obliki informacije in našli so način, kako priti do nje.

Nekaj podobnega smo odkrili pri razvoju generatorjev biopolja. To so izdelki, s katerimi je mogoče vplivati na biopolje človeka in okolice. Z opazovanjem in logičnim sklepanjem smo ugotovili, da učinkujejo predvsem oblike izdelkov, vendar ne katere koli temveč le tiste, ki so povezane s fizikalnimi pojavi. Tako smo izoblikovali pravilo: Generator biopolja dobimo, če izdelamo predmet enake oblike, kot jo ima graf matematične enačbe, ki opisuje fizikalni pojav.

Naredili smo generator, ki je posnemal obliko kristalne rešetke železa, in takega, ki je posnemal obliko vala, ki jo naredi kapljica, ko pade na gladino vode. Učinkovanje teh izdelkov je bilo

zadovoljivo, vendar se je pokazalo, da je mogoče izdelati še bolj kakovostne izdelke z uporabo oblik orbital iz kvantne fizike. Najbolj kakovostne generatorje pa smo izdelali, ko smo uporabili grafične slike fizikalnih pojavov, ki opisujejo fiziko na najmanjših razdaljah. Zadnji izdelki so tako narejeni iz enodimenzionalnih in dvodimenzionalnih simbolov, ki posnemajo fiziko iz teorije strun. Kakovost generatorjev ocenjujemo po potencialu življenjske energije.

Nastaja podoben pojav kot v teoriji kaosa. Za izdelavo generatorjev biopolja smo našli zakonitosti v grafični obliki matematičnih enačb, ki opisujejo fizikalne pojave. Torej v geometriji, to pomeni, da generatorji ustvarjajo urejenost v kaosu po zakonu o podobnosti prek meril. Ta zakon, ki ni znan kot nekakšen globok zakon narave, predstavlja simetrijo kaosu. Lahko zanjo ponovimo, da nam simetrični pojavi pomagajo uspešno razreševati zapletene fizikalne probleme. Z generatorji biopolja namreč zmanjšujemo neurejenost v biopolju; to je v nasprotju z drugim zakonom termodinamike, ki pa je pomemben zakon narave.

ENTROPIJA IN BIOPOLJE

Pojem entropije so odkrili med industrijsko revolucijo, v drugi polovici 19. stoletja. Izraz je izpeljan iz grščine in pomeni pretvorba. Upeljali so ga znanstveniki, ki so se ukvarjali s pečmi in parnimi stoji. Pri delovanju stroja se namreč pojavlja trenje, dušenje, mešanje in podobno, vsem tem pojavom bi lahko rekli, da so nered, ki se pojavlja v stroju, zaradi njega pa se porablja energija, ki je za stroj izgubljena, ker se ne more spremeniti v delo. Entropija je mera količine nereda v fizikalnem sistemu. Lahko se jo izračuna; najprej so jo računali v termodinamiki, nato še v drugih vejah fizike, vendar se je pozneje izraz uveljavil povsod, za opisovanje stopnje nereda v nekem okolju. V sociologiji uporabljajo ta izraz za izgubljanje energije v prazno.

Fizika pozna sisteme pri katerih se entropija ne spremeni, vendar je težnja večine fizikalnih sistemov taka, da se razvijajo proti stanjem z višjo entropijo, to je znano kot »drugi zakon termodinamike«. Vendar moramo poudariti, da to ni zakon v konvencionalnem pomenu, kajti sistem lahko preide iz stanja z visoko entropijo v stanje z nižjo entropijo, čeprav je to redko in malo verjetno. Statistične enačbe entropije pa vendarle dopuščajo tudi njeno znižanje.

In kakšno zvezo ima entropija z biopoljem? Kar veliko, bolezen je namreč v bistvu nered ali neurejenost sistema. V jeziku fizike je bolezen visoka stopnja entropije v telesu. Še pred nastankom bolezni se v fizičnem telesu poruši ravnotežje v njegovem biopolju. Ravnotežje v biopolju telesa pa se ruši zaradi škodljivih sevanj, zaradi človekovih lastnih kaotičnih čustvenih vsebin, strupov v hrani in okolici in podobno.

Škodljiva sevanja, ki nastanejo zaradi elektrosmoga, radioaktivnosti, vodnih tokov in drugo definiramo kot povečanje entropije v biopolju okolice. Prav tako gre za povečanje entropije v auri, ko postane človek agresiven, depresiven, žalosten, ko ga je strah in ko je jezen. Enako se poveča entropija aure z uživanjem energijsko mrtve hrane in vode.

Z zdravljenjem telesa, bodisi z medicino ali z energijami se znižuje entropija v auri. Znižuje se stopnja neurejenosti. To pa se dogaja kar pogosto, veliko pogosteje, kot predvidevajo statistične enačbe za izračunavanje stopnje entropije. Ker obstaja simetrija med biopoljem ter temno energijo in materijo, lahko sklepamo, da je mogoče zniževati entropijo v temni energiji in materiji veliko pogosteje kot v običajni energiji.

Entropije ne znižuje vsako biopolje, ampak le tisto, ki ima močno povečano življenjsko energijo. Taka biopolja obstajajo in so naravni pojav. Najučinkovitejša področja v naravi z nizko entropijo so geomantične točke. V taki točki se nevtralizirajo vsa znana škodljiva sevanja. Zmanjša tudi entropijo v hrani in v vodi, naredi zdravilno vodo, še več, če se dlje časa zadržujemo v njenem območju, zmanjša še entropijo v auri telesa, učinkuje zdravilno.

Geomantične točke so krožna območja s povečanim biopotencialom. So povsod v naravi, lahko bi jih našli v vsaki občini. Stare civilizacije so poznale njihovo učinkovanje presenetljivo dobro, veliko bolj kot mi. Geomantične točke pa niso enakomerno porazdeljene po planetu, niti nimajo

povsod enakega biopotenciala.

Najboljše geomantične točke najdemo tam, kje se je rodila civilizacija. Zahodna civilizacija izhaja iz antične Grčije. Od antičnih Grkov smo dobili kulturo, umetnost, glasbo, literaturo, gledališče, pravo, matematiko, filozofijo, medicino, trgovino, arhitekturo, olimpijske igre, ladjedelništvo, kulturo prehranjevanja, oblačenja, političnega dialoga, skratka vse temelje, na katerih se je pozneje razvila naša družba. Njihova civilizacija je bila tako bogata, da se iz njene zakladnice še vedno lahko učimo. Danes na primer izdelujemo biokompatibilne materiale za zobne mostičke po tehnologiji, ki smo jo samo nekaj let prej odkrili na Kreti. Tam so talili bron v pečeh postavljenih na geomantični točki. Po ulivanju so se kristali kovine oblikovali v skladu z nizko entropijo okolice.

Če obiščemo kraje, kjer se je v antični Grčiji razvijala civilizacija, in si jih natančno ogledamo, natančne lokacije vladnih palač, svetišč, amfiteatrov, bolnišnic in univerz (asklepijev), prizorišč olimpijskih iger, trgovskih središč, bomo povsod, brez izjeme našli geomantične točke z visokim biopotencialom. Na povezavo med geomantičnimi točkami in razvojem kulture lahko sklepamo, ker se lokacije geomantičnih točk načeloma ne spreminjajo in tisočletja ostajajo iste. Če jih lahko ugotovimo danes, so bile tam tudi prej. Praksa pa je pokazala, da se ljudje veliko hitreje duhovno razvijajo na območjih z visokim potencialom. To so arheologi spregledali, ker naša kultura še nima znanja s tega področja. Zahodna kultura se je razvila na geomantičnih točkah, na lokacijah z nizko entropijo.

Na SLIKI 1 je polkrožna klop iz Delosa, obrnjena proti glavni aveniji s svetišči, narejena iz belega marmorja. Rabila je samo za sedenje, postavljena pa je natančno na geomantični točki z enakim premerom kot zunanji obod klopi. Klop in točka sta še vedno tam, vse še danes deluje, kot je delovalo pred 2500 leti. Verjetno je to najstarejša in najlepše ohranjena klop za zdravljenje na svetu.

Geomantične točke so naravni objekti, ki zmanjšujejo entropijo biopolja. Generatorji biopolja pa so narejeni po enakih energijskih informacijah kot jih imajo geomantične točke; generatorji biopolja so naprave, ki zmanjšujejo entropijo biopolja. V geomantičnih točkah in z generatorji biopolja je mogoče kršiti drugi zakon termodinamike pogosteje, kot se zdi. Narava je ustvarila območja in razmere v katerih je mogoče presegati kaotična stanja.

SLIKA 1: Klop za vzpostavljanje ravnotežja. Postavljena je na geomantični točki, na otoku Delos v Egejskem morju, rojstnem kraju Apolona, boga ravnotežja.

TEORIJA STRUN IN BIOPOLJE

Fizika se je razvijala od velikega k majhnemu, od vidnega k nevidnemu in od doumljivega k nedoumljivemu. Tak razvoj se zdi povsem logičen, saj je izhajal iz človeka, iz možnosti njegovih

zaznav in sposobnosti dojetja celote.

Newtonova teorija gravitacije je upoštevala le maso telesa in razdaljo, zakoni gibanja pa so temeljili na nespremenljivem prostoru in času. V Einsteinovi teoriji splošne relativnosti je formulacija gravitacije pokazala, da prostor in čas prenašata gravitacijsko silo prek svojega ukrivljanja. V začetku 20. stoletja se je začela razvijati kvantna mehanika, ki vpeljuje vrsto zakonitosti vesolja, kot so nedoločenoost, kvantno kolebanje ter dualnost val/delec. Predvideva, da so temeljne sestavine narave točkasti delci brez dimenzij.

Vsaka teorija je zadovoljivo pojasnjevala fiziko na svojem področju. Vse lepo in prav, vendar ko so združili enačbe splošne relativnosti in kvantne mehanike, so se te sesule. Kvantna mehanika in splošna relativnost nista bili združljivi! To ni bila samo lepota napaka, ampak veliko več - ni bilo mogoče združiti v enotni okvir vseh sil: elektromagnetne, šibke, močne in gravitacije.

Osrednji gordijski vozle sodobne teoretične fizike tako razrešuje teorija strun, najnovejša fizikalna teorija, ki se pojavi šele okoli leta 1984 in je trenutno v razcvetu. Teorija na najgloblji ravni ponudi en sam pojasnjevalni okvir, ki zajema vse sile in vso snov.

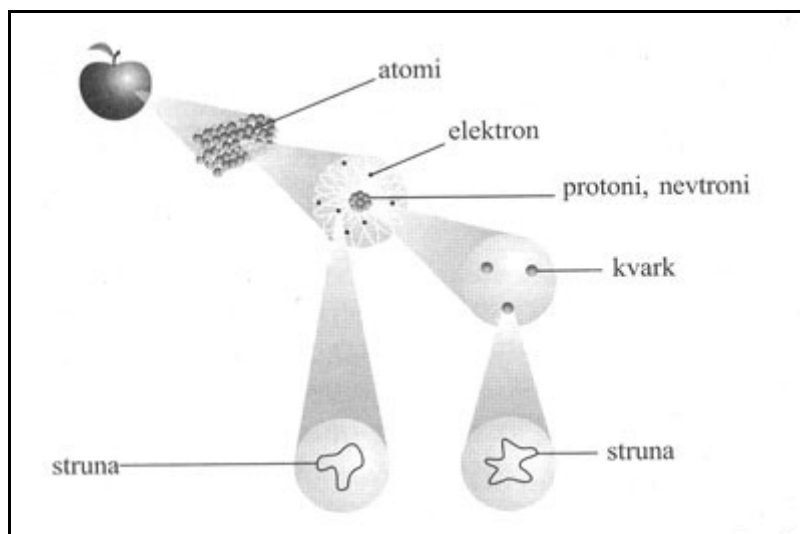
Teorija strun je poenotena teorija vesolja, ki domneva, da temeljne sestavine narave niso točkasti delci brez dimenzij, pač pa majcene enodimenzionalne niti, imenovane strune.

Fizika teorije strun je tako zelo odmaknjena od možnosti zaznavanja naših čutov in instrumentov, da je ni mogoče raziskovati eksperimentalno. Za zdaj je edino orodje, ki ga uporabljajo fiziki pri raziskovanju tega področja le matematika, ki pa je v nekaterih primerih tako težka, da je ne zmorejo niti najboljši matematiki sveta. Toda nerešljivi matematični problemi so postali rešljivi z iskanjem simetrije.

OBLIKA JE V MATERIJU VTISNJENA INFORMACIJA

SLIKA 2 prikazuje snov jabolka, ki je sestavljena iz atomov, ti pa so sestavljeni iz elektronov in kvarkov. Po teoriji strun so vsi delci jabolka pravzaprav majcene zanke nihajočih strun, ki so hkrati tudi informacija za nastajanje delcev. Nihanje strune določa ustvarjanje delcev v atomski zgradbi in tako nastanek materije. Če struna niha na en način, bo nastal elektron, če niha drugače, pa kvark. Kako pa bo struna zanihala, pa je odvisno od njene oblike. Oblika je torej v materijo vtisnjena informacija.

Teorija pozna zaprte strune, te so prikazane na sliki 2 in odprte strune, ki imajo dva prosta konca.

SLIKA 2: Temeljna zamisel teorije strun

Teorija strun prinaša še veliko zelo zanimivih stvari, vendar zasledujemo »zakon o podobnosti prek merik«, zato nas zanimajo povezave med geometrijo strun in geometrijo generatorjev biopolja. Generator biopolja, ki smo ga razvili v Radiesteziiji Šturm, še preden smo karkoli vedeli o teoriji

strun, je narejen iz torusov, med katere so vgrajeni simboli. Torusi so telesa, ki imajo obliko kolesarske zračnice. Ena od petih teorij strun, (2A) pa ima zaprte enodimenzionalne strune v obliki kroga. Ko se teorija 2A z matematično operacijo združi v popolnejšo teorijo M, se te strune razširijo v dvodimenzionalna telesa, v toruse.

V generatorju biopolja so vgrajene krivulje, ki jim pravimo simboli, to so enodimenzionalni objekti različnih oblik, zaprti, brez prostega konca, ali odprti, z dvema prostima koncema. V nasprotju s teorijo strun imamo tudi simbole z enim prostim koncem. Preizkusi so pokazali, da ti simboli učinkujejo na biopolje generatorja, učinkuje pa njihova oblika. Simbole v generatorju biopolja imenujemo informacije. Tudi mi smo raziskovali povezavo med obliko in informacijo. Poskus ulivanja kovinske zlitine v biopolju je pokazal, da informacije v biopolju vplivajo na obliko kristalne strukture zlitine. Znova: Oblika je v materijo vtisnjena informacija.

Čeprav smo generatorje biopolja razvijali po svoji poti, ker nismo vedeli za spoznanja najsodobnejše fizike, smo šele pozneje, ko smo se »po naključju« seznanili s teorijo strun presenečeni opazili, da obstajajoneverjetne podobnosti med geometrijo teorije strun in njenim pomenom ter geometrijo elementov v generatorju biopolja in pomenom delovanja teh elementov. Seveda je razlika v velikosti elementov, strune so namreč zelo majhne, v povprečju velikosti Planckove dolžine 10-33 cm, simboli v generatorju precej večji, okrog 1 cm.

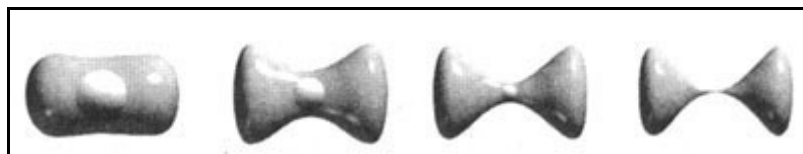
TRGANJE TKANINE PROSTORA

Kot je bilo že rečeno, je za zdaj matematika edino orodje fizikov za raziskovanje teorije strun. Matematične enačbe so se izšle, ko so v teorijo vpeljali več dimenzij. Ko pa so hoteli združiti pet prejšnjih teorij strun v en sam okvir, teorijo »M«, so se enačbe izšle šele takrat, ko so upoštevali deset prostorskih dimenzij in eno časovno. Fiziki trdijo, da so vse te prostorske dimenzije realnost. Mi se zavedamo le treh, v katerih je naše vesolje. Druge prostorske dimenzije pa naj bi bile zelo majhne, v velikosti Planckove dolžine, vendar pri fiziku Hawkingu, v knjigi Vesolje v orehovi lupini zasledimo mnenje, da so lahko vsaj nekatere lahko zelo velike. Izračunal je, da druge dimenzije nikakor niso iz take materije, kot jo poznamo v našem vesolju.

Fiziki so z enačbami prehodov z obratom izračunali, da je mogoče raztrgati tkanino prostora in tako ustvariti prehode med dimenzijami. Ugotovili so, da se tkanina prostora lahko trga v vseh dimenzijah tudi v našem vesolju in da se to nenehno dogaja, vendar poteka proces zelo počasi. Raztrganina pa ne povzroča katastrofalnih posledic, ker jo takoj obdajo strune in tako zavarujejo prehod.

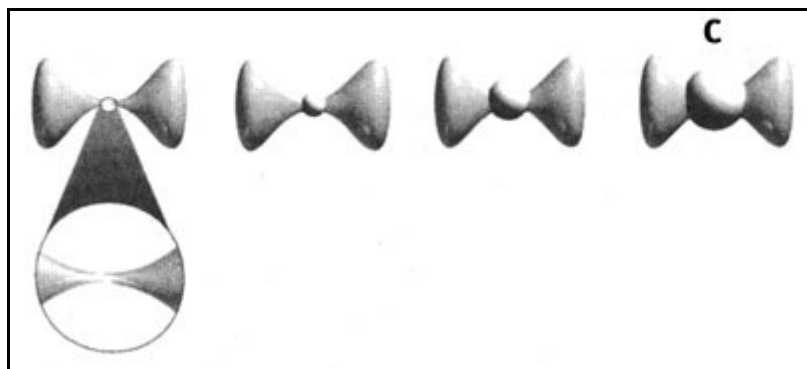
OSMICE

Na SLIKI 3 so prikazane grafične slike matematičnih enačb, po katerih se računajo začetne faze trganja tkanine prostora po korakih. Vidimo, da ima predel prostora, ki je vključen v trganje obliko osmice. Takšna oblika ni naključna, temveč izhaja iz matematične teorije, po kateri ima ta predel najprej obliko vrtenine s kroglo (to se vidi na levi strani) in ta se nato zoži in v fazi trganja, na desni strani, dobi obliko prostorskega telesa, podobnega osmici.

SLIKA 3: Začetni koraki pri trganju tkanine prostora po ugotovitvah fizike

Na SLIKI 4 pa so prikazane grafične slike matematičnih enačb, po katerih se računajo dogodki zatem, ko se tkanina prostora že raztrga. V krogu na levi sliki je viden povečan izsek območja v trenutku, ko se prostor raztrga, vendar to raztrganino takoj zavarujejo strune, ki se nakopičijo okrog nje v obliki krogle, kar prikazujejo slike na desni.

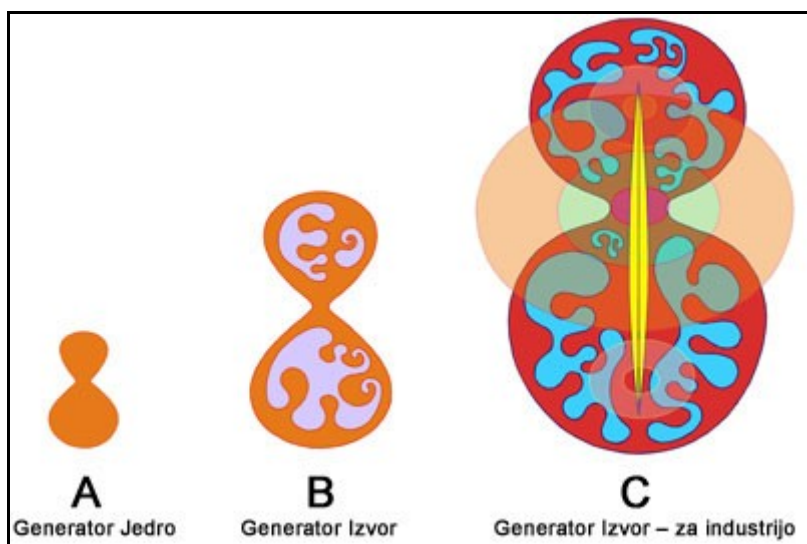
SLIKA 4: Kako strune obdajo raztrganino v tkanini prostora.

KODNO JEDRO - VRATA SKOZI DIMENZIJE

Po teoriji biopolja pa v nasprotju s fiziki že dolgo vemo, da obstaja več dimenzij in da biopolje kroži skozi dimenzije. Priznati moramo velik napredek fizike, ker je to tako kmalu dokazala, čeprav nič ne govori o biopolju. Tudi mi raziskujemo energije in območja, ki jih ne moremo zaznati z običajnimi čutili. Za raziskovanje biopolja pa uporabljamo svoje orodje: radiestezijske metode, intuitivno risanje in pisanje. Svoje ugotovitve nato nenehno preverjamo v praksi, da ne bi zašli v območja, ki nimajo nič skupnega z realnostjo.

Odkrili smo, da imajo aure nekaterih generatorjev biopolja razvitih v Radiestezijski Šturm in geomantičnih točk v različnih krajih tri značilnosti: informacijsko polje, stvariteljsko polje in kodno jedro, vendar le pri tistih generatorjih in geomantičnih točkah, ki imajo dovolj visoko življenjsko energijo polja! Če ni tako, potem generator nima stvariteljskega polja, niti kodnega jedra.

Kodno jedro izdelka Jedro ima prostorsko obliko telesa podobnega osmici - prikazano je na sliki 5A. Visoko je 0,91 metra. Generator biopolja Izvor ima še višji biopotencial od izdelka Jedro, zato je njegovo kodno jedro višje, visoko je 11 metrov in, kot je videti na sliki 5B, se v njegovem polju pojavi notranja struktura. Največjo kakovost polja pa ima generator biopolja Izvor - za industrijo. Njegovo polje smo imenovali »popolno polje«. Kodno jedro tega generatorja je visoko 19 metrov, v osrednjem delu pa se pojavi še eno polje v obliki zlatega meča, ki smo ga imenovali kar »meč«.

SLIKA 5: Kodna jedra generatorjev biopolja. Generator je postavljen v najožjem delu. Polje se širi zgoraj in spodaj.

POLJE V OBLIKI ZLATEGA MEČA

Pri raziskavah biopolja večkrat naletimo na nova spoznanja, tokrat smo na kodno jedro in njegov meč, zato smo najprej preverili, ali sta nekaj resničnega ali pa smo morda zašli na napačno pot. Pri preverjanju z radiestezijsko metodo in metodo intuitivnega pisanja, ki jo uporablja gospa Marija

Cetina, smo potrdili utemeljenost meča in kodnega jedra in celo več, dobili smo podrobno razlago njegove funkcije. Sklenili smo nadaljevati preverjanje in iskati takšne strukture tudi v naravi.

Odgovor je bil skrit na majhnem otoku Delosu sredi Egejskega morja. Po grški mitologiji se je na njem rodil bog ravnotežja Apolon. Na Delosu so živeli ljudje srečno celih 2500 let, v razcvetu civilizacije jih je bilo 30 000. Otok je bil območje proste trgovine, brez davkov, na njem so poslovali trgovci iz vsega takratnega sveta in je bil pod zaščito vseh držav.

Pregledali smo skoraj vse grške otoke in pokazalo se je, da ima Delos najvišji potencial polja, zato že samo bivanje na njem uravnotežuje telo in duha. Na otoku je veliko geomantičnih točk s popolnim poljem, vse imajo »meč«, ki sega pod nebo. Nekdanji prebivalci so se tega natančno zavedali, saj so okrog geomantičnih točk gradili številna svetišča. Eno od teh točk smo že videli, prikazana je na sliki 1.

Ljudje so naseljevali otok, dokler je v njihovih srcih živel bog ravnotežja. Skoraj 2000 let otok ni več naseljen, zdaj so tam samo še arheologi.

Kodna jedra na sliki 5 so narisana natančno v merilu, tudi njihova medsebojna razmerja. Le velikosti slik 5A in 5B nista narisani v pravilnem razmerju zaradi preglednosti, ker je med njima prevelika razlika v višini.

GRAVITONI

Ugotovili smo, da je vsako kodno jedro vedno postavljeno pokonci, ne glede na to, kako je obrnjen generator biopolja! Enako so vedno postavljena pokonci tudi kodna jedra na geomantičnih točkah, zato smo narisali naše osmice pokonci, torej drugače kot so narisane tiste na slikah 3 in 4, ki sta ležeči, in so ju risali fiziki.

V fiziki je najskrivnostnejša sila gravitacija, ki je še vedno ne moremo nadzorovati ali kako drugače vplivati nanjo. Osnovni delci te sile so gravitoni. Nastanejo iz informacij zaprtih strun, ki nimajo prostih koncev. Osnovni delci elektromagnetne, šibke in močne sile pa nastanejo iz odprtih strun z dvema prostima koncema. Fiziki so ugotovili, da so strune s prostima koncema pritrjene na brano prostora in se zato ne morejo premikati skozi druge dimenzije. Strune gravitonov pa nimajo prostih koncev, s katerimi bi se lahko pritrdili na brano prostora, in lahko nemoteno prehajajo skozi vse dimenzije.

To pomeni, da druge dimenzije lahko raziskujemo le z gravitoni, le ti lahko prenašajo informacije iz drugih dimenzij. Znotraj kodnega jedra se pojavljajo lise kot sklenjene črte, brez prostih koncev, kodno jedro pa je vedno postavljeno pokonci. Vse to kaže na podobnost z gravitoni in dodatno utemeljuje, da so kodna jedra vrata skozi dimenzije!

Kodno jedro je torej realnost, tako kot trganje tkanine prostora. Njegova geometrija se presenetljivo ujema z grafičnimi slikami enačb iz fizike. Slika 5A je podobna sliki 3A, slika 5B pa sliki 3B, pri obeh gre za dogodke v začetni fazi trganja.

Podobnost se vidi tudi na sliki 5C, ujema se s sliko 4C. Prikazuje kako strune obdajo tkanino prostora po trganju. Iz naših slik je razvidnih še več informacij kakor iz grafičnih upodobitev matematičnih enačb.

KOMUNIKACIJA MED DIMENZIJAMI

Pojav notranje strukture v kodnem jedru generatorja biopolja Izvor kaže, da se pred pretrganjem tkanine prostora med dimenzijami vzpostavi komunikacija. Ta komunikacija pa se ohrani tudi po odpiranju vrat med dimenzijami; to se vidi po obstoju modrih polj v kodnem jedru pri generatorju biopolja Izvor - za industrijo. Ko se tkanina prostora pretrga, se pojavi zlati meč, ki pomeni stalno odprta vrata v večnost, v celoto, v popolnost.

Oblika in velikost kodnega jedra in meča se ne spreminjata, če ne spreminjamo vsebine v generatorju biopolja, vendar smo opazili, da se neprenehoma spreminjajo modre lise v kodnem jedru. Kadar koli smo jih risali, so bile drugačne. Te lise so informacije, prenašajo jih gravitoni, ki

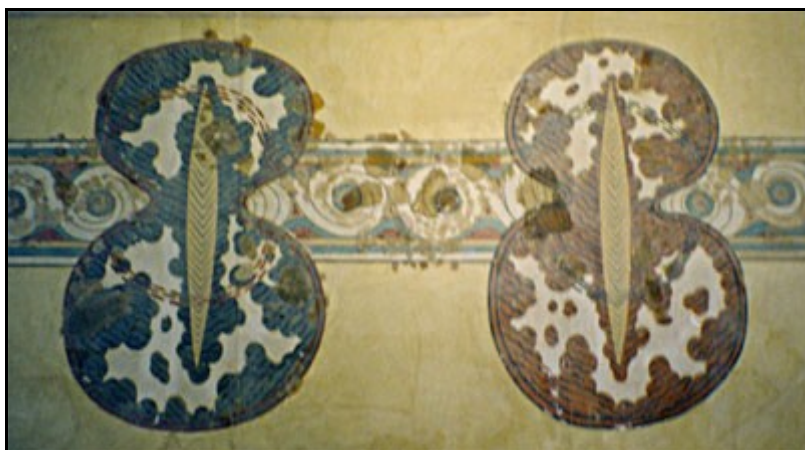
so tudi informacije. Neprenehoma se odzivajo na razmere v dimenzijah, na vse življenjske okoliščine. Življenje je gibanje in spreminjanje, je barvito, nikoli enolično. To spreminjanje je povezano z energijskim napajanjem, ki daje kodnemu jedru dih življenja.

Kolobarji v obliki elipse okrog osrednjega dela osmice in okrog konic meča so strune, ki obšijejo raztrganino v prostoru, vendar tu ne gre za preprosto šivanje. Ti kolobarji so informacije, banke podatkov, ki vsebujejo bistvo kodnega jedra. Brez teh informacij se ne more oblikovati nič takega, v kar je lahko vdihnjeno življenje. Velikost kolobarjev je odvisna od velikosti zlatega meča, ki jo narekuje pretočnost ali zmožnost prehajanja podatkov v polja kodnega jedra, da lahko ta potem obrodijo sad ali življenje. Podatki so tu zato, da so posejani v polja, na podlagi česar se ta oblikujejo. Stabilnost meča daje stabilnost poljem. Meč ima pomembno vlogo v tem okolju in tudi zunaj njega, kjer se uresničuje program kodnega jedra.

Entropijo v biopolju znižujejo procesi v kodnem jedru. Te procese lahko samo slutimo in nam še niso znani v podrobnosti, povezani pa so z življenjem.

TUDI MINOJSKA KULTURA JE POZNALA DRUGE PROSTORSKE DIMENZIJE

Arheološke najdbe pa nam dokazujejo, da je o kodnem jedru in s tem o drugih prostorskih dimenzijah veliko vedela minojska kultura s Krete, ki se nam zdi skrivnostna, ker ne razumemo temeljev, na katerih se je razvijala. Prebivalci so živeli v palačah, posejanih po otoku. Doslej so odkrili pet palač. Po naših ugotovitvah so bile vse palače, razen tiste v Zakrosu, postavljene na geomantičnih točkah s premerom nekaj sto metrov. Tudi kraljeva palača v Knososu stoji na geomantični točki. V osrednjem delu palače, kjer so bili prostori za vladarja, pa so na steni našli nekaj metrov visoke risbe, ki jih prikazujemo na sliki 6. Te risbe so postavljene pokonci.

Slika 6: Risbe v osrednjih prostorih palače v Knososu - minojska kultura, starost okrog 3450 let. To so fotografije izvornikov, ki so razstavljeni v arheološkem muzeju v Herakleionu, v Knososu pa so kopije.

Arheologi imenujejo te risbe »risbe ščitov v obliki osmice«. Precej nenavadno, saj Minojci sploh niso imeli vojakov, ker so vsaj tisoč let živeli v miru, nikjer ni bilo nobenih obrambnih zidov, pa tudi nobena druga vojska v tistem času ni imela takih ščitov.

Okrog leta 1450 pred našim štetjem je velikanska erupcija raznesla otok Santorini. Rušilni cunami in vulkanski pepel pa sta povzročila postopni propad minojske civilizacije, ne pa njihove kulture, saj se je razširila po vsej antični Grčiji.

Kot prikazujejo kopije risb v Knososu, je bilo na steni narisanih več kodnih jeder v vrsti. V arheološkem muzeju v Herakleionu sta razstavljeni le dva izvornika. Risbi se med seboj ne razlikujeta, razen v oblikah lis v polju. V palači v Knososu so na stenah še druge zelo lepe risbe ljudi in rastlin, zato je precej nenavadno, da bi prav steno v vladarjevih prostorih prekrili z enakimi slikami, če niso imeli za to posebnega razloga. Gotovo so tudi oni ugotovili, da lise znotraj osmice prikazujejo nenehno spreminjajoče se tokove življenja, morda pa so o tem življenju vedeli še več in

se jim je zdelo to dovolj pomembno upodobiti. Arheološki ostanki na Kreti nič ne kažejo na to, da bi to kulturo vodil kralj, čeprav legende poznajo kralja Minosa, vse kaže, da so kulturo vodile svečenice, ki so častile Življenje.

V narodnem muzeju v Atenah sta razstavljeni še dve stari sliki prehodov med dimenzijami, podobni tistim v Knososu, z mečem, obe sta skoraj enaki, razlika je le v oblikah lis v polju in obe stojita pokonci.

Zopet lahko vidimo, da je neverjetna podobnost med geometrijo enačb za trganje tkanine prostora in njihovim pomenom ter med geometrijo in pomenom kodnega jedra, iz teorije biopolja. Ugotovili smo, da so do enakih spoznanj prišli že v starih kulturah. Je pa razlika v velikosti območja, v katerem se to dogaja. V teorijah fizike so to Planckove dolžine 10-33 cm, prehodi med dimenzijami v biopolju pa se odpirajo na razdaljah nekaj metrov.

Proučevanje biopolja bo človekovo evolucijo pripeljalo do tega, da bo človek pri svojem delu lahko uporabljal tisti del uma, ki izhaja iz duhovnih temeljev in ne več samo um, ki se opira zgolj na materialno podlago. Dosežen bo velik napredek, ki ga bo omogočala tehnologija duha.